

Talanger med olika öden

Båda tänkte bli fotbollsproffs - i dag lever de helt skilda liv

Elitpojkliget skulle bli starten på fotbollskarriären.

För en av dem blev det så. För den andre blev det tvärtom.

Astrit Ajdarevic har spelat i samtliga ungdomslandslag och är i dag utlandsproffs i belgiska Standard Liège.

För Jimie Anderberg Camara är vardagen en annan.

Han hamnade i Ätrafors/Vessigebro, ett mittenlag i division sex.

Många av dem som får visa upp sig på Elitpojkliget som 15-åringar spelar senare fotboll på elitnivå.

I den halländska 90-kullen märks namn som Varbergs Bois yttermittfältare Kujtim Bala och NEC Nijmegen-målvakten Karl-Johan Johnsson. Och Astrit Ajdarevic.

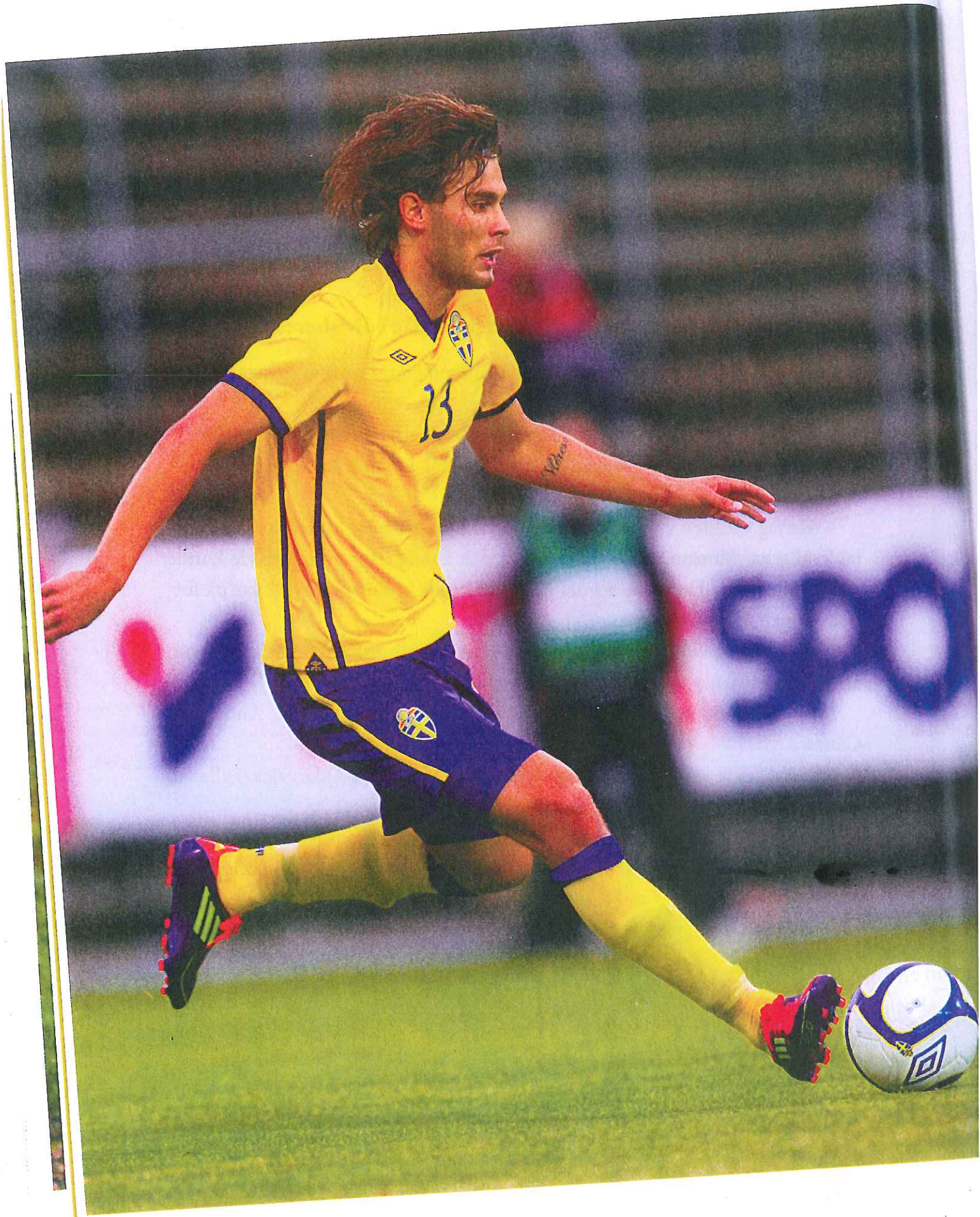
- När jag var liten var fotbollen det enda som fanns. Jag kunde spela till elva på kvällarna. Morsan och farsan var ute och letade efter mig, men de kunde snabbt sluta leta. De visste att det enda stället jag kunde finnas på var på fotbollsplanen, berättar Astrit.

Historien har vi hört förut. Historien som fotbollsproffset berättar, den om att han som barn sov tillsammans med bollen.

Men alla historier slutar inte lyckligt. Fråga bara Jimie Anderberg Camara.

Hans historia påminner i mångt och mycket om Astrit Ajdarevics. I alla fall till en början.

För precis som Astrit var Jimie en stjärna i sitt Hallandslag, det för pojkar födda -88. Och precis som för Astrit var fotbollen Jimies bästa vän i ungdomsåren.

- Jag växte upp i Ullared och bodde bredvid vid Apelskolan. På somrarna var jag på planen jämte skolan i flera timmar varje dag och stod och skruvade frisparkar. Var jag inte och tränade kollade jag på fotboll på tv, säger Jimie.

För att utvecklas snabbare lämnade han i de tidiga tonåren Ullareds IK för Varbergs Bois.

Efter bara någon säsong där flyttade A-lagstränaren Rutger Backe upp honom i seniortruppen.

- Det var mycket pendlande. Jag bodde i Ullared, gick i skolan i Falkenberg och tränade i Varberg. Det gick inga bussar från Varberg till Ullared, så jag fick åka med Rutger till Falkenberg och sedan ta bussen hem därifrån. Det var bara fotboll, fotboll, fotboll. Och jag tröttnade på det.

Jimie gick tillbaka till moderklubben Ullared i ett år. Sedan testade han lyckan i Falkenbergs FF:s tipselitlag i två säsonger. Men han drogs med småskador och passionen för fotbollen försvann mer och mer.

- Från början tappade jag suget på grund av att jag var skadad. Ända sedan Bois-tiden var jag skadad lite här och där. Men hade jag haft den verkliga viljan hade jag kommit tillbaka ändå. När det gick dåligt tappade jag suget och då blev andra grejer mycket roligare, säger Jimie Anderberg Camara.

När "festerna och brudarna" kom in i bilden kunde han inte stå emot frestelserna.

Det kunde Astrit Ajdarevic. För honom var fotbollen alltid nummer ett.

Han hade bestämt sig. Han skulle bli proffs.

- Jag har haft en målmedvetenhet att alltid vilja bli bättre. Jag har sett spelare som inte alls är talanger som har blivit miljonärer, så jag köper inte att man måste vara talang för att lyckas. Fotboll är ingen lätt sport. Tusentals ungar har samma dröm, så det gäller att sticka ut och klara pressen, säger Astrit.

Med ett ord förklarar han vad som krävs för att komma någonstans i karriären.

Ordet är "vilja".

- Det är en mental fråga, det gäller att vara stark i huvudet. Jag hade massa kompisar som var bättre än mig men som valde att sluta. Vi var 40-50 ungar som spelade på gatan och fem-sex stycken var tio gånger bättre än mig. Men de hade inte viljan. Din fotboll ska vara din flickvän. Då kommer det fina livet sen, säger han.

Efter sejouren i FFF återvände Jimie Anderberg Camara till Ullared igen, sedan blev det Ätrafors/Vessigebo i division sex.

Han säger sig inte ångra att han inte satsade hårdare på fotbollen. Men visst har tanken slagit honom att livet hade kunnat se annorlunda ut i dag.

Han hade ju alla förutsättningar. Bortsett från en liten detalj.

Bortsett från den där fullständiga lidelsen. Bortsett från att han inte var beredd att offra allting annat för att komma någonstans.

– Ända sedan jag var liten fick jag höra att jag var en talang. Jag kände mycket press och när jag kom med i Hallandslaget första gången var det mer lättnad än glädje. Eftersom jag hört så länge att jag var talangfull ville jag fortsätta spela trots att jag hade tröttnat. Folk hade förväntningar. Inte på att jag skulle spela i Barcelona, men på att jag skulle komma ganska långt, säger Jimie Anderberg Camara.

Deras historier inleds på samma sätt.

Men när de stod vid vägskälet gick de åt olika håll.

I dag lever de helt skilda liv, i två helt skilda länder. Men en sak är de överens om.

Vad som krävs för att lyckas.

– Det är en lång, lång väg och folk pallar inte att ta långa vägen. Jag har gjort det, säger Astrit Ajdarevic.

– Att jag inte kom längre var mitt eget fel. Jag ville inte tillräckligt mycket, förklarar Jimie Anderberg Camara.

Jonathan Berntsson, *Hallands Nyheter* 6 juli 2013

○ Textfrågor

1. Vad gör Astrit Ajdarevic i dag?
2. Vad gör Jimie Anderberg Camara i dag?
3. Vad händer med många 15-åringar som deltar i Elitpojkligan?
4. Var befann sig Astrit och Jimie på sin fritid när de var barn?
5. Varför tröttnade Jimie på fotbollen?
6. Vad hade Astrit bestämt sig för?

7. Vad krävs för att komma någonstans i karriären, enligt Astrit?
8. Vad saknade Jimie för att bli en fotbollsspelare på elitnivå?
9. Vad krävs för att lyckas?

■ Ordarbete

Kontrollera att du förstår följande ord. Slå upp dem i en ordbok.

tvärtom

hamna i

pendla

moderklubb

passion

tappa sugen

frestelse

målmedveten

klara pressen

sejour

lidelse

förväntningar

stå vid ett vägskäl

○ Skriv ett referat

Skriv ett referat av *Talanger med olika öden*

Båda tänkte bli fotbollsproffs – i dag lever de helt skilda liv av Jonathan Berntsson

Hallands Nyheter 6 juli 2013

Tänk på arbetsgången:

- läs texten noga
 - sammanfatta texten med en tankekarta
 - återberätta texten
 - skriv ett första utkast
 - ange källa
 - lägg in referatmarkeringar och eventuella citat.
-